

[Forsvarsministeren.]

del af de føringsmæssige og planlægningsmæssige opgaver i kraft af udviklingen af det vesteuropæiske forsvarssystem er lagt op i et fælles plan, er jo ikke noget, der bryder med den ordning, vi har i Danmark; det er noget, der på et internationalt plan fuldfører det, vi har kæmpet for her i landet gennem den enhedsordning, vi har skabt.

Jeg vil gerne hertil føje, at forholdene med hensyn til kommandoføringen i krigstid efter de betragtninger, jeg fremførte ved forelæggelsen, ligger ganske fast; men også i fredstid er der meget store opgaver, hvor det system, der nu foreslås bevaret, vil komme til at virke på en ganske afgørende måde til gunst for det fælles forsvar og til gunst for samarbejdet mellem værnsgrenene her i landet. Det vil være de danske militære chefers ansvar, naturligvis efter de retningslinier regeringen giver, at bringe de foranstaltninger af militær karakter, vi står overfor, til udførelse i overensstemmelse med NATO-myndighedernes kooperative planlægning for det samlede, fælles forsvar. Men bortset fra den begrænsning, som dette forslag medfører, er der ikke tale om ændringer af betydning i de opgaver og det ansvar, som efter majloven af 1950 forudsættes at påhvile forsvarschefen og de øvrige danske militære myndigheder. Det vil, som det fremgår både af teksten og af det, jeg har sagt ved fremsættelsen, være forsvarschefen, som under ansvar overfor ministeren og ledelsen af forsvarets samlede udbygning er ansvarlig for værnenes samlede uddannelse og andre forsvarsforberedelser, for opretholdelsen af et passende beredskab samt for samarbejdet mellem værnene indbyrdes og med de civile myndigheder og institutioner, der nu engang har tilknytning til forsvarret.

Vi har jo nu i halvandet år levet under den nye ordning med forsvarschefen og forsvarsstyrelsen, og jeg vil gerne sige, at de erfaringer, som er gjort i denne periode, bekræfter i allerhøjeste grad, at man ikke går ind på andre principper end dem, vi nedlagde i majloven af 1950. Den omstændighed, at værnscheferne og chefen for forsvarsstaben under forsæde af forsvarschefen i denne meget bevægede periode, denne arbejdsmæssigt set meget krævende periode, har haft lejlighed til indenfor de samme fire vægge at drøfte foreliggende problemer, dem, som udviklingen har skabt, dem, der er forelagt fra administrationen o. s. v., har ført med sig det meget bemærkelsesværdige, at man allerede nu kan se, at samarbejdet mellem værnene meget vel kan etab-

leres, uden at værnsegoistiske interesser fra den ene eller den anden side kommer i forgrunden. Det kommer naturligvis af selve det skabte system og selve dette, at der i spidsen for dette konsilium sidder en forsvarschef, der til syvende og sidst har sit ansvar, ikke alene sit militære ansvar, men også sit ansvar som rådgiver overfor den til enhver tid siddende minister, både når man er enig indenfor værnene, og når man måtte være uenig. Jeg vil sige, at de erfaringer, man har gjort både på det ene og det andet område i den tid, denne ordning har bestået, for mig i hvert fald viser, at det vil være ikke alene uforvarsomt, men ansvarsløst at pille det system, som her er bygget op, i stykker, selvom den ændring, der nu foreslås i det forelagte lovforslag, gennemføres.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen fremsatte sluttelig nogle betragtninger over det i offentligheden meget diskuterede problem: den bedst mulige udnyttelse af tjenestetiden, når vi nu går over til en forlænget tjenestetid fra maj 1953. Det er rimeligt, at hele dette spørgsmål optager interessen her i landet i høj grad, naturligvis også hos dem, der har hele ansvaret i forbindelse med praktiseringen af disse bestemmelser. Jeg vil gerne uden at komme ind på en diskussion om hele dette meget vidtstrakte problem sige, at udgangspunktet for den 18 måneders tjenestetid er jo beredskabets styrkelse fra dag til dag, og det må vi naturligvis heller ikke se bort fra. Derfor må det krav naturligt stilles til de militære myndigheder, at de kan dokumentere, på hvilke områder de på en forstandig måde er i stand til at fylde den forøgede tjenestetid, idet vi jo gennem beredskabsstyrkens forøgelse får visse muligheder, vi ikke hidtil har haft, for at træne ikke alene mandskabet, men også befalingsmændene gennem øvelser i større sammenhæng, end vi er vant til. Jeg mener, at udgangspunktet må være det, at man fra militærets side kan godtgøre, hvor stor en del af tjenestetiden man på rimelig måde kan udnytte til forstandige militære uddannelsesformål, samtidig med at vi har beredskabet i orden, og dernæst bliver problemet overfor det tomrum, der kan være i denne uddannelse, hvorledes man der kan skaffe den bedst mulige uddannelse eller underholdning eller begge dele og måske meget mere for de unge, der er indkaldt til den forlængede tjenestetid.

Jeg skal ikke gå ind i en diskussion om hele dette problem, som trænger til en virkelig afklaring. Et udvalg indenfor regeringen behandler det foreløbig, og jeg tror, at ud-